

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2019

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ (Λουκ. ιε' 11 - 32)
24 Φεβρουαρίου 2019

Δεύτερη Κυριακή του Τριωδίου σήμερα, αγαπητοί μου άδελφοί, και άναγνώσαμε στη θεία Λειτουργία την παραβολή του άσώτου υιοΰ. Οί Κυριακές αυτές του Τριωδίου και οί πέντε τής Μεγάλης Τεσσαρακοστής, εΐναι οί βαθμίδες τής πνευματικής κλίμακας, πού μās ανεβάζει στην μεγάλη έορτή του Πάσχα.

Τήν προηγούμενη Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου πήραμε για έφόδιο στην πνευματική μας πορεία την ταπεινοφροσύνη, ένώ σήμερα ανεφοδιαζόμαστε με άλλη μία άναγκαΐα άρετή, τή μετάνοια. Χωρίς ταπεινοφροσύνη δέν μετανοοΰμε και χωρίς μετάνοια δέν σωζόμαστε.

Ή παραβολή του άσώτου υιοΰ εΐναι ή συμπύκνωση τής διδασκαλίας των τεσσάρων Εΰαγγελίων, διότι βεβαιώνει ότι ο Θεός μακροθυμεί και περιμένει, δέχεται και συγχωρεΐ, άναμένει και άγκαλιάζει τον καθένα πού μετανοεΐ και έπιστρέφει. Αυτή ή παρήγορη για όλους άλήθεια μās ύπεθυμίζει ότι ο δρόμος τής έπιστροφής εΐναι πάντα άνοικτός.

Ο πατέρας τής παραβολής του άσώτου υιοΰ εΐναι ο Θεός, ο Όποιος άνέχεται τὰ παιδιά του να άποστατοΰν• να φεύγουν, να ζοΰν άσώτως• να σπαταλοΰν τήν πατρική περιουσία, να έξαθλιώνονται, να πεινοΰν και να κοιμοΰνται με τους χοΐρους. Εΐναι ο Πατέρας πού δέν κουράζεται να κρατᾶ άνοικτῆ τήν άγκαλιά Του, ξέροντας πώς ο καθένας, όσο κι αν ξεπέσει, μέσα του διατηρεΐ τή συνείδηση πώς έχει τήν ΐδια οΰσία με τον Πατέρα και διατηρεΐ τή μνήμη τής ασφάλειας και τής θαλπωρής του πατρικοΰ σπιτικοΰ. Αυτή ή βεβαιότητα ένισχύει τή δύναμη τής άφύπνισης και τής ύπαρξιακής κραυγής «άναστάς, πορεύσομαι προς τον πατέρα μου».

Όταν ο άσωτος ξαναβρίσκει τον έαυτό του και έπιστρέφει στο πατρικό σπίτι, τότε πραγματικά άνασταΐνεται. Άνάσταση εΐναι ο γυρισμός του ανθρώπου, πού έφυγε από το δρόμο του Θεοΰ. Γι' αυτή τήν άνάσταση, ο Θεός όχι μόνο περιμένει, αλλά και γίνεται άνθρωπος, και παίρνει επάνω του τον άνθρωπο και πεθαΐνει ως άνθρωπος και άνασταΐνεται ως Θεός, για να άναστήσει μαζί του τον άνθρωπο.

Το πατρικό σπίτι γίνεται τότε ο τύπος και ή εικόνα τής άληθινής ζωής και κοινωνίας του

ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεὸ στὴ Βασιλεία Του. Ἡ ἐμπειρία τῶν Ἁγίων μᾶς βεβαιώνει γι' αὐτὴν τὴν πραγματικότητα.

Ἡ ἐπανασύνδεση μὲ τὸν Θεὸ κάνει τὴν μετάνοια νὰ γίνεται βαθὺ βίωμα καὶ πνευματικὴ ἐμπειρία τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ποὺ θεραπεύει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς ἀμαρτίας. Τότε ὁ ἀγώνας ἀποκτᾷ ἄλλο νόημα καὶ ἄλλη δυναμικὴ. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ἔστω καὶ ἂν οἱ πτώσεις καὶ οἱ ἀδυναμίες μας εἶναι πολλές, δὲν μᾶς βυθίζουν πλέον στὴν ἀπόγνωση. Τὰ πάθη καὶ τὰ λάθη μας ἂν εἶναι μεγάλα, μᾶς ταλαιπωροῦν ἀλλὰ δὲν μᾶς τρομάζουν πιά. Οἱ ἐνοχές μας, ὅσο βαριές καὶ ἂν εἶναι, δὲν μᾶς συνθλίβουν ψυχικά, διότι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς μεταμορφώνει ὑπερβαίνοντας τὴν ἀμαρτωλότητά μας.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ζεῖ σὲ ἐξορία καὶ ἀποξένωση ἀπὸ τὸν Θεό, καθὼς σπαταλᾷ τὰ ποικίλα χαρίσματά του ἀσώτως χωρὶς ὄρους καὶ ὅρια. Ζεῖ σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει Θεός, καὶ τότε ἡ τραγωδία τῆς ἐξορίας του γίνεται πὸ πικρὴ. Στὴν προσπάθειά του νὰ γευθεῖ καὶ νὰ ἀπολαύσει τὴ ζωὴ καὶ νὰ ἀποκτήσει πολλά, συνήθως τὸ πληρώνει ἀκριβὰ.

Ἡ εὐαγγελικὴ παραβολὴ ποὺ ἀκούσαμε καὶ ἡ ὑμνολογία τῆς κατανυκτικῆς περιόδου ποὺ διανύουμε μᾶς βοηθοῦν νὰ ξαναδοῦμε τὴν πνευματικὴ μας κατάσταση μέσα ἀπ' αὐτὴν τὴν προοπτικὴ. Ἀρκεῖ νὰ νοσταλγήσουμε τὴ χαμένη χαρὰ τῆς ὄντως ζωῆς, ποὺ θὰ γευθοῦμε ἐπιστρέφοντας στὸν οἶκο τοῦ Πατρὸς, ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ μᾶς χωράει ὅλους. Ἀμήν.

[dkpdf-button]